

Je raakt er niet uitgekeken en niet uitgehoord. Dagenlang kun je er rondzwerfen en telkens weer iets nieuws zien. En dan stroop je nog langs de rand! Want laat ik u zeggen: niemand krijgt er toegang.

Een boomplantdag hielden we hier in Hoogkerk in 't kale weidegebied verleden voorjaar. Ondanks de stroomende ijzige regen was er buitengewoon veel animo. Ook de wegbepanting, waarop wij hier zijn aangewezen, heeft zijn nut. En wegbepanting is mogelijk in heel ons land: gelukkig is de boomplantdag dus overal te importeren. Daarom zag ik met plezier uw propagerende woorden in uw laatste artikel over O. Drente.

Nog wou ik u voorstellen een idee, op een Ouderavond aan onze school vóór die boomplantdag aan de hand gedaan. Er werd n.l. gevraagd of het niet mogelijk was ter aanvulling en uitbreiding van Floralia-werk en boomplantdag *bloemplantdagen* te houden: de gemeenten zouden daarvoor de plantsoenen misschien beschikbaar willen stellen. Mogelijk zouden zo de straat- en plantsoenschenderijen, vooral in de stad, kunnen verminderen. Zo had dan ook de stad, van bomen-planten uitgesloten, aandeel in natuur-opvoeding. Ziet u iets in het voorstel?

Hoogkerk.

J. NAARDING.

Bandvorming bij brem. — Begin April vond ik hier een bremstruik waaraan bandvorming voorkwam. Op drie plaatsen hadden de takjes zich aaneengevoegd tot een breeden band. Van één daarvan gaat een tekeningetje hierbij. Mijn plan om u een afbeelding van een der andere bandjes te zenden zoodra de bloempjes zich daaraan hadden ontwikkeld, kon tot mijn leedwezen geen gevolg hebben, daar eenige dagen vóór de bloempjes zouden opengaan, de struik was kaalgeplukt.

Komt deze bandvorming bij brem meer vóór?

Apeldoorn, 22 Mei 1923.

H. A. SCHOONHOVEN.

Lycogala flavofuscum Rost voor de tweede maal in Nederland gevonden.

In de week van 21—26 November hadden we samen een excursie „georganiseerd”, uitsluitend om Zwammen te leeren kennen, die blijkens bovenstaand opschrift nog een aardig resultaat opleverde. Waar we ons wat zwammen betrof nogal op glad ijs waagden, hadden we vooraf maar reeds gevraagd of mej. Cool onze determinaties wilde controleeren, — waartoe deze welwillend bereid was, waarvoor wij haar nogmaals onzen hartelijken dank betuigen —, daar wij wel overtuigd waren, dat *onze* determinaties wel eens niet met de werkelijkheid overeen zouden kunnen komen. Op den 24sten November vonden we een ding, waar we geen raad mee wisten. We zullen u maar niet vertellen waarvoor we het ding alzoo uitgemaakt hebben. Maar aan het einde der week zonden we van al onze soorten één exemplaar aan mej. Cool en binnen een paar dagen hadden we al bericht terug. Het „ding” in kwestie zou zijn *Reticularia lycoperdon*, een Myxomyceet. Evenwel bleek ook bij deze determinatie een foutje te zijn ingeslopen, want gistermorgen kregen we een ander bericht, luidend als volgt:

... „Ik heb nog een aardige tijding voor u en uw vriend. De Myxomyceet *Reticularia lycoperdon* is deze soort niet, doch het is *Lycogala flavofuscum* Rost, een ding pas voor de tweede maal in Nederland gevonden. U kunt op deze vondst dus trotsch zijn. Zij is voor de Flora Batava afgebeeld, enz.”

Dit was dus een aardige verrassing voor ons en onverwacht. We vonden de soort op een polderka die Polsbroek van Hoenkoop scheidt, plm. 4 KM. van Oudewater. Zij bevond zich op een doode afgezaagde knoest van een wilg en was plm. 3 cM. in diameter.

Oudewater
Polsbroek, December 1927.

H. HOOGENDOORN-C. ROELEVELD.

De Mol op Walcheren. — Naar aanleiding van het berichtje van G. op pag. 270 van dezen jaargang over den mol op ons eiland kan misschien het volgende opgenomen

Bandvorming
bij brem.

worden: Van den toestand in het eigenlijke Walcheren ben ik maar matig op de hoogte, zoodat ik mij dienaangaande liever onthoud van mededeelingen, maar hoe het gegaan is en gaat in het Oosten van Walcheren, nl. op het voormalige eiland van Nieuw- en St. Joosland, heb ik sedert jaren zelf kunnen waarnemen. Volgens mededeelingen van oude, volkomen geloofwaardige „Nieuwlanders” leefden voor veertig en vijftig jaar op en om ons dorp enorm veel meikevers en veenmollen. De kinderen gingen sommige jaren de meikevers, voorzien van sigarenkistjes en melkemmertjes, vangen en mochten ook 't genot smaken, die „vol te krijgen”. Tegenwoordig kunnen alleen de handigste jongens het nog tot een dertig- of veertigtal brengen.

De veenmollen waren zoo talrijk, dat ze in de lichtere polders, als bijv. in den Middeldburgschen polder, den aardappelogst konden vernielen, vooral in de tuinen in en om de kom van het dorp. Het land tusschen het (nieuwe) kerkhof en den Molendijk was berucht, als ongeschikt voor de aardappelteelt tengevolge van de veenmollenschaden. Thans zijn veenmollen teruggedrongen tot een klein afgesloten terrein van de westzijde van het dorp, als ze er tenminste nog voorkomen! Het is nu vier jaren geleden, dat mij de laatste Nieuwlandsche veenmol onder de ooggen kwam, maar dat ze wellicht hier of daar nog voorkomen, acht ik wel mogelijk.

Welnu, men is het er hier over eens, dat de vermindering der meikevers en veenmollen is samengevallen met het voortrukken der mollen. Men gelooft hier algemeen, dat de mol de verdelger dezer schadelijke insecten is geweest.

En wat nu de mollenschade betreft in den landbouw, kan het volgende dienen. In de weiden werpen de mollen nog al veel hoopen op, maar wie deze in den winter tijdig open rijdt en de aarde met de kettingeg of op een andere manier verspreidt, heeft eer voor- dan nadeel van den mol. Ook in vele landbouwgewassen doen ze hoegenaamd geen kwaad. Maar voor sommige veldvruchten moet men een uitzondering maken. Zoo bv. in pas opkomend vlas. Daarin zijn ze *zeer* schadelijk. Ook in jonge suikerbietenvelden kunnen ze zulke „gaten” maken, dat de boer er zeer reële schade van heeft, die niet te herstellen is door bijplanten of bijzaaien. Of het op grond van deze schade geoorloofd is, mollen te gaan verdelgen? Wanneer dat verdelgen van mollen bedoeld wordt in algemeenen zin, dan *zeer zeker niet*. Maar het vangen van mollen in akkers met gewassen, die door den mol bij het opkomen gedood worden, kan, dunkt mij, maar moeilijk verboden worden. Het is algemeen bekend, dat tuinders de mollen uit hun zaaibedden houden en ook dat kan men moeilijk, zonder ergernis op te wekken bij de belanghebbenden, gaan verbieden. Maar dat een bijna officieel orgaan als de Zeeuwsche Landbouw-Mij. het mollenverdellen zou sanctionneeren, lijkt toch wel wat al te erg, tenzij in zeer bijzondere omstandigheden. Het is bekend uit wat wij hier op Walcheren gezien hebben, dat de mollen in een nieuw veroverd gebied enorm kunnen voorttellen. Maar ook heeft men kunnen waarnemen, dat na eenige jaren de mollen weer afnemen. Deed zich wellicht het eerste dezer verschijnselen op Westhove voor in 1925? Dan kan men zich nu al bij voorbaat troosten met de wetenschap, dat de mol daar over vier of vijf jaar wel weer zoo zal verminderd zijn, dat de klachten vanzelf ook zullen afnemen. Verder is het waarschijnlijk dat de normaliseering van het aantal mollen in een nieuw door hen veroverd gebied wordt tegengehouden door een krachtige vervolging.

4 Dec. 1927.

B.

AANGEBODEN:

Dr. E. Hartert, Die Vögel der Palaearktische Regionen, 3 deelen, gebonden f 60.—; Dr. E. Rey, Die Eier der Vögel Mitteleuropas, 2 deelen, prachtband f 30.—; A. Aclouque, Les Oiseaux, met 621 fig. f 1.75; A. R. Wallace, The Malay Archipelago, ing. f 3.—; E. Andre, A Naturalist in the Guianas, prachtband f 2.50; Th. Belt, The Naturalist in Nicaragua, prachtband f 3.50; W. Dudley Le Souef, Wild Life in Australia, prachtband f 3.50; Dr. J. Fischer, Das Problem der Brütung, prachtband f 1.75; J. C. F. van Balen, De eieren van onze vogels, ing. f 1.50; Lehmann, Unsere Vögel f 1.50; J. Bouma, Het Haagsche Vogelboek I f 1.25.

Te bevragen bij J. van Malssert, Thomsonlaan 211, Den Haag, postgiro 46311.